

Styregruppe:

Aase Krüth Nielsen, KASSERER
Næstvedvej 393, 4100 Ringsted.
Telefon 57615405
Mail: aase.kryth@vetterslev.dk
Bank: Danske Bank reg.nr. 3511 konto 10025583
Girokonto: 1-002-5583

Lars Brincker
Teglparken 16, 4200 Slagelse.
Telefon 58530415.
Mail: doklars@dadlnet.dk

Sharon Hansen
Holmelundsvej 13 A, st.th, 2650 Hvidovre.
Telefon 36753926

Gunner Madsen, ANSVARSHAVENDE,
Havretoften 18, 4200 Slagelse.
Telefon 58524922.
Mail: Gunmads@stofanet.dk

Hjemmeside: www.fsr2003.dk

REDAKTØR NYHEDSBREVE: AASE KRÜTH NIELSEN

Foreningen til støtte for Rumænien - af 2003

Hjælp til selvhjælp

Nyhedsbrev nr. 11
december 2006

SIDEN SIDST v/Gunner Madsen

Der er kun gået et par måneder siden vi udsendte vort Nyhedsbrev nr. 10, men i en aktiv forening som FSR sker der en hel del, som vi gerne vil delagtiggøre vore medlemmer i.

Sidst var det **opgaven at skaffe midler til restaurering af operationsstuen på hospitalet i Orsova**, og vi kan glædeligvis oplyse, at det er lykkedes at skaffe 9000 EURO, som allerede er sendt ned til dr. Lucian. Lucian har "kvitteret" ved en telefonopringning, hvor han udtrykte sin store taknemmelighed for disse mange penge. Lucian kan nu benytte sig af et favorabelt tilbud, som foreligger på fliser og andre materialer og nu straks hjemkøbe materialerne. Med delvis brug af hospitalets egne folk mente Lucian, at der var penge nok til hele restaureringen, og arbejdet vil blive iværksat til marts-april.

Når det lykkedes at skaffe så mange penge, var det på grund af en samtale, jeg havde med Rotarys guvernør. Da han hørte om projektet, foranledigede han, at der fra Dansk Rotarys Hjælpefond blev bevilget 30.000 kr. på betingelse af, at der blev stillet et tilsva-

rende beløb til rådighed fra egen side. Her måtte så igen Brand af 1848 Fond træde til med yderligere 30.000 kr. Resten er ydet af FSR.

Projektet må derfor betegnes som værende et fælles projekt mellem Rotary og FSR. Hovedsagen er, at pengene er skaffet og operationsstuen nu bliver istandsat. I sidste nyhedsbrev blev det også omtalt, **at Slagelse-Antvorskov Klub arbejder med et projekt, som går ud på at få unge rumænere til Danmark på et lejr-ophold til sommer**. Det er et projekt, som også FSR må deltage i såvel økonomisk som med praktisk assistance (derom nærmere, når tiden for besøget nærmer sig). Der skal til dette projekt skaffes mindst 100.000 kr. Rotary har afsat 30.000 kr. og Brand af 1848 Fond har også stillet 30.000 kr. i udsigt.

Yderligere er **den Wiener-koncert, som er omtalt i sidste Nyhedsbrev nu blevet afholdt**, og da samtlige pladser i Slagelse Musikhus var udsolgt, så var der godt 20.000 kr. herfra til lejr-projektet. Så vi er godt på vej med at nå de

T o l k e h j æ l p v/Mirela Novacescu:

Har du brug for oversættelser af breve fra dansk til rumænsk eller omvendt, så kan du sende dem til min danske kontaktperson, Aase Hansen – vedlagt en frankeret svarkuvert. Mit honorar er kr. 50,-, et brev med svarbrev koster kr. 80,-. Send dit brev til Aase vedlagt en kuvert med porto til Rumænien. Aase sender det til mig. Jeg oversætter det og sender det til den rumænske modtager.

Husk at skrive fuldstændig navn og adresse på både modtager og afsender.

Mit honorar for oversættelser vedlægges brevene til Aase Han-

sen - eller indsættes på hendes konto i Nordea Bank: 2415-0415 106823 (oplys venligst, hvis beløbet er indsat på bankkontoen).
Tolkehjælp i Rumænien:
Mirela Novacescu, Spl.
Sporturilor nr. 1c. Bl. S4A. SC
B. Ap. 13. Et 4. 305500 Lugoj.
Jud.Timis. Romania.
Mobilnr.: 00404726899303.
Mail: mirela_octa@yahoo.com

Dansk kontaktperson:
Aase Hansen,
Solvænget 9, 2990 Nivå.
Tlf.: 49147816, fax: 49147809
E-mail: sunbeag@webspeed.dk

Lions Club Suså

fejrede 30-års jubilæum den 4. december. I den anledning ud-delte „løverne“ en masse pengegaver.

FSR var også betænkt. På foreningens vegne modtog jeg en check på 5.000,00 kr. Pengene er øremærkede til renoveringen af hospitalet i Orsova.

Pengene indgår i de 9.000 Euro, som Gunner Madsen beretter om.

Stor tak til Lions Club Suså.

Aase Krüth Nielsen

MEETING!!

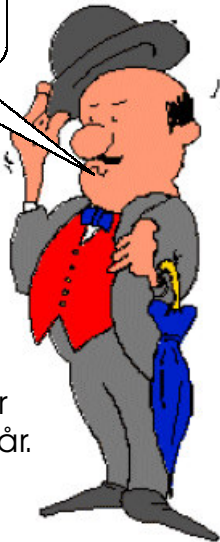
Lørdag den 24. februar 2007
klokken 14.00 på Restaurant
Karsberg, Gl. Torv, Slagelse

Hvor tror
du, at du
skal hen?

Jeg skal
ikke gå glip
af års-
mødet

Læs mere i indkaldelsen, der
udsendes i starten af det nye år.

Rigtig glædelig jul og godt nytår

Wienerkoncerten den 22. november

nødvendige 100.000 kr.

Årets juletur har også været foretaget. Bitten Hemmingsen stillede igen vogn til rådighed og Aase og Jørgen Krüth Nielsen sørgede for alle praktiske gøremål hermed. Det skylder FSR disse tre personer stor tak for. Aase vil selv berette om sine oplevelser på juleturen (se senere).

Der er stadig hjælp behov i Rumænien, og vi har fået udarbejdet nogle blade til almindelig uddeling for bl. a. at opnå flere nye medlemmer. Et eksemplar af dette blad vedlægges dette Nyhedsbrev.

ÅRSMØDET afholdes lørdag, den 24. februar kl. 14 på restaurant Karsberg.

Gl. Torv, Slagelse.

Den mere officielle indkaldelse til dette møde vil blive udsendt primo januar, men sæt allerede nu kryds i kalenderen for denne mødedag.

Så er året ved at være til ende. Jeg synes, det har været et godt år med gode projekter og aktiviteter.

Stor tak til alle som på den ene eller anden måde har bidraget positivt til disse gode resultater. Jeg håber, at det kommende år vil blive mindst lige så godt for FSR og dermed for vore rumænske venner

En rigtig glædelig jul og et godt nytår!

Gunner Madsen

Juleturen 2006 af Aase Krüth Nielsen

Den 6. november startede dette års juletur. Forinden var - som de tidligere år - gået en del tid med at modtage og registrere alle pakkerne.

Alt så ud til at klappe denne gang. Færgeren sejlede fra Gedser til Rostock. De to foregående år var netop den færge, vi havde plads til blevet aflyst. Vi kørte glade ombord og så frem til små to timers sejlads med ro og fred til at nyde vores morgenkaffe.

Jørgen havde med juleturen in mente investeret i en GPS, som har fået navnet Gertrud. Bitten og jeg fandt hurtigt ud af, at denne tur ville blive ret afslappende for os. Gertrud klarede det hele, vi slap for at sidde med næserne i kortet hele tiden.

Bilen spandt ned ad den tyske Autobahn. Berlin blev passeret, og sidst på eftermiddagen var det Dresden, der blev lagt bag os. Undervejs havde vi selvfølgelig holdt nogle pauser, dels for at indtage den medbragte mad og kaffe, dels for at Bitten kunne få stillet sin rygetrang.

Så forlod vi Tyskland og kørte ind i Tjekkiet. Da vi nåede Prag viste Gertrud virkelig, hvad hun duede til. Nu var det blevet

helt mørkt. Det generede ikke Gertrud, hun ledte os sikkert gennem Prag. Bitten og jeg kunne bare sidde og nyde synet af de mange lys, der af og til spejlede sig i Moldau.

Nu begyndte vi at se os om efter et sted at overnatte. Der dukkede et motel op ved motorvejen 26 km syd for Prag. Vi var så heldige, at vi både kunne få noget at spise og overnatte der. Det var de sjoveste værelser, vi endnu har oplevet på vores ture. Det lignede en gammel stald, der var ombygget, f. eks. skulle Bitten op ad et par trin for at komme til sin seng. Værelserne var fulde af krinkelkroge, der var udnyttet på bedste vis.

Morgenmaden blev indtaget kl. syv den følgende morgen. Så sad vi igen i bilen. Vi spurte gennem Tjekkiet, Slovakiet og ind i Ungarn. Omkring kl. 16 holdt vi ved grænsen mellem Ungarn og Rumænien.

Indtil da var alle grænseovergange passeret uden problemer. Vi var kun standset for at købe vignetter de steder, det var nødvendigt. Ved nogle grænser havde vi end ikke set en tolder. Det gjorde vi nu. Selv om kassevognen hører til personvogne, blev vi sendt

for at begynde hjemturen allerede søndag efter morgenmaden.

Det blev vi senere glade for. Bitten startede nemlig med diarre lørdag aften. Når man sidder tæt sammen i førerhuset kan man næsten ikke undgå at suge til sig, når der er noget i luften. Søndag og man-

dag levede vi af kiks og vand.

Jeg ønskede inderligt, at man kunne gøre som Harry fra DSB reklamerne - indrette bilen med toilet og håndvask. Da vi nåede færgeren i Rostock, var det Jørgens tur til en rende. Vi var godt nok glade for at komme hjem en dag før beregnet.

Aase Krüth Nielsen

Familie Pervulescu

Bitten får en knuser af fru Osan

Mama Silvia

Skolen i Baia Noua. Bemærk hjertet i gavlen.

arbejde på skolen, men da vi så ville finde ham for at fotografere ham, var han gået hjem for at spise.

Andre var i skoven for at samle brænde til vinteren.

Hun kan næsten ikke vente på at åbne sin kasse

Desværre gik Jørgens kamera i stykker, mens vi var ved at dele pakker ud. Det opdagede han først, da vi næsten var færdige. Det havde jo heller ikke gjort nogen forskel om han havde opdaget det lidt tidligere. Det var bare så ærgerligt, at ikke alle danske familier kunne få et ordentligt billede.

Lørdag eftermiddag satte vi kursen mod Severin for at besøge Vera's forældre og for at aflevere nogle kasser med elastikbind, tøj, nystrikkede huer og vanter samt en pengegave fra Margrethe i Fjen-

neslev til Vera's søster Sabina. Pengene var øremærkede til brug for Sabina's fattige patienter.

Sabina blev rørt til tårer, da vi overrakte hende kuverten med de kærlige penge.

Vera's forældre bød på lækker mad efterfulgt af kaffe og flødekager.

Tilbage igen i Dubova mødte vi Mihai, der var i færd med at tænde op i grillen. Vi fik dog lov til at spise den dejlige grillmad inden døre. Nu havde vi så afsluttet alle vore gøremål i Rumænien. Vi besluttede der-

over i rækken med lastbiler.

Den kvindelige tolder skulle nok vise, hvem der bestemte. Vognen foran skulle være helt færdigbehandlet, inden hun vinkede den næste frem. Endelig efter 2 timer blev det vores tur til at køre frem. Tolderen talte kun ungarsk og en lille smule italiensk. Hun udstyrede mig med et stykke papir, hvorpå hun bl.a. havde noteret bilens nummer. Med møj og besvær fik hun forklaret mig, at jeg skulle gå over til speditøren i det næste hus.

Som sagt så gjort. Efter en rum tid blev det min tur. Speditøren så forundret på mig og sagde, at humanitært hjælp var ikke hans område. Jeg skulle over i et tredje hus. Så traskede jeg derover og stillede mig i kø. Da jeg nåede den eftertragtede luge var det kun for at få at vide, at det var helt forkert. Tolderen tog papireret og sagde, at vi kunne bare køre! Her havde vi holdt i to timer for ingenting. Og ikke nok med de to timer, uret skulle også stilles en time frem, da vi kørte ind i Rumænien. Nu var klokken allerede 19.00. Vi fandt et overnatningssted ganske få kilometer fra grænsen. Hvor var det rart at komme ind i varmen, få noget at spise og en seng at sove i.

Igen spiste vi morgenmad klokken syv lige efter at morgenpersonalet var gået i gang. En af de ansatte havde opdaget, hvad bilen var fuld af, og han takkede os meget rørende. Han sagde bl.a.: "I skal vide, at børnene i de familier, I besøger, vil altid huske jer med taknemmelighed. Jeg takker jer på mine landsmænds vegne".

Igen kørte vi langs grænsen mellem Serbien og Rumænien. Et sted så vi, at der stadig var brug for de Røde Kors-telte, vi så sidste år. Overalt blev der arbejdet hårdt med at genopføre de ødelagte huse.

Midt på eftermiddagen nåede vi Dubova fra Svinitsa-siden. Knejsende over byen så vi skolen. Den var næsten ikke til at kende igen. Den var blevet malet udvendig.

Noget af en overraskelse, den nymalede skole

Hos Mihai og Carolina Ghiorghita var det en festdag - Mihai's navnedag. Navnedagen er en større festdag end selve fødselsdagen.

Torsdag formiddag læssede vi af, sorterede og læssede igen de kasser, vi skulle aflevere på hospitalet i Orsova. På hospitalet blev vi budt på kaffe, rigtig rumænsk med grums på bunden af kaffekoppen. Efter aflæsning var det tid til at tage på markedet for at købe fødevarer mm. til adoptionsfamilierne. Det rygtedes, at det drejede sig om større mængder, og Marian fik lynhurtigt tilnavnet „Hr. 64“.

Efter aftensmaden gik Bitten og jeg i krig med de mange muleposer og hjembragte varer. Vi sendte venlige tanker til Tina's mor, der i år havde syet de mange poser. I løbet af et par timer stod de pakket, klar til at blive bragt ud.

64 poser klar til udbringning

I hver pose var der: hånd-sæbe, tomatpasta, madolie, kaffe, bagemix, mel, vaskepulver, tandpasta, chokolade, majsmel, pastaskruer, ris, sukker og salami. Pris pr. pose 145,69 kr.

Vi havde knapt bundet for den sidste pose, før Carolina meddelte, at det var begyndt at regne. Vi havde godt nok dækket alle kasserne til, men turde ikke løbe an på, at det var godt nok. Det var kun ét at gøre - læsse alt i bilen igen.

Klokken 22.30 sluttede læsningen, alt stod tørt og godt i bilen. At vi så lignede druknede mus, betød mindre.

Fredag formiddag startede vi pakkeuddelingen i Eibenthal og Baia Noua. Minen i Baia Noua ligger stadig stille, så for første gang var det næsten alle steder mændene, der modtog og kvitterede for pakker, poser og penge.

Et enkelt par var ved at flytte fra et hus til et andet. Vi måtte have en af „de indfødte“ til at hjælpe os med deres pakke. I Baia Noua er der hverken gadenavne eller -numre, så det kan være svært at finde rundt.

Familie Pervulescu indbød os til kaffe, hvilket vi glade tog imod. Det småregnede, vi var lidt våde og forfrosne og samtidig lidt spændte. Det var før-

ste gang, vi skulle se et af husene i Baia Noua indefra. Familien består af far, mor og to sønner og huset/lejligheden af køkken og opholdsrum. Der var rent, pænt og ordentligt overalt. Hvad ville en dansk familie på fire sige til at skulle leve under så små forhold. I opholdsrummet var der 2 sovesofaer, et sofa bord og en stor reol langs den ene væg. Hvor sidder drengene med deres lektier? Hvor går de hen, hvis de trænger til at være sig selv? Måske ville vore forvænte børn og børnebørn have godt af et ferieophold i Baia Noua?

Ældste „adoptivbarn“
Ion Pospisil, 98 år til marts

Da vi passerede en lidt større bygning opdagede vi en masse små barneansigter, med næserne mod ruderne. Det var skolen. Vi overtalte Marian til at komme derind. Der var 24 børn ialt. Vi overlod

nogle flotte Barbiedukker og biler til læreren til fordeling mellem børnene. Det har med garanti gjort lykke. Da vi lidt senere kørte derfra, var der kun en enkelt dreng, der kunne afse tid til at vinke fra vinduet.

Kom bare ind

Efter endt arbejde i Eibenthal og Baia Noua kunne vi med god samvittighed begynde nedturen mod Dubova. Jeg tror, man skal køre den tur et utal af gange for at føle sig en smule tryk. Man drager et let-telsens suk, hver gang vi når den asfalterede vej.

Fredag aften var vi inviteret til aftensmad hos dr. Lucian og fru Marianna. Vi tilbragte nogle hyggelige timer sammen med dem.

Lørdag formiddag begyndte vi at aflevere i selve Dubova. 42 steder skulle vi besøge. Desværre traf vi ikke alle. En af de nyligt adopterede så vi